

for mig har spillet saa stor en Rolle, ogsaa skal spille en stor Rolle for ham.

Jeg vedkender mig altsaa min Anskuelse baade tidligere og nu, men hvad gør det ærede Medlem? Ja, det er ganske interessant at se. Det ærede Medlem optræder i Dag med stor Kraft paa sit Partis Vegne, med stor Kraft hævder han: Vi Socialdemokrater vil ikke gaa med til at ophæve Søndre Landsret! Men hvad gjorde det ærede Medlem tidligere, den Gang han skulde balancere mellem to Fløje indenfor sit Parti? Udtalte han sig da paa en Maade, der ikke kunde misforstaas? Nej, da optraadte han som en, der danser paa Æg, han brugte en Udtryksmaade her i Tinget, som jeg endnu ikke tidligere har hørt Mage til. Jeg skal tillade mig at oplæse det ærede Medlems Konklusion ved den Lejlighed, jeg tror ikke, nogen i dette Ting tidligere har hørt lignende Udtalelser blive fremsat af Regeringspartiets Ordfører overfor Ministerens Forslag. Det ærede Medlem endte med at sige: „Saa synes jeg i det hele taget, at Sagen ligger saaledes, at man, som jeg før sagde, *vistnok med Velvillie maa overveje*“ Hvorfor sagde det ærede Medlem ikke den Gang tydeligt og klart: Hele mit Parti staar enigt paa dette Standpunkt! Nej, det sagde det ærede Medlem ikke den Gang, thi det kunde han ikke sige, for Meningerne indenfor Socialdemokratiet var meget delte. Men altsaa, jeg haaber ikke, at mine tidligere Udtalelser har kunnet misforstaas, og jeg haaber heller ikke, at mine Udtalelser nu kan misforstaas; jeg mener, at den Nedskæringspolitik, vi er inde paa, ogsaa maa ytre sig her.

Det ærede Medlem vil heller ikke have kunnet undgaa at lægge Mærke til, at naar der fra sønderjydske Side blev fremført Kritik af dansk Administration dernede, mandede det altid ud i dette: Vi Sønderjyder mener, der er for mange Embedsmænd nede hos os. Og bad man dem om Eksempler derpaa, fik man uvægerlig det Svar: Søndre Landsret. Saaledes var Situationen, og derfor har jeg taget Konsekvensen deraf under de nuværende Forhold ved at sige: Jeg tror, vi kan undvære Søndre Landsret — og har stillet Forslag i saa Henseende.

Grunden til, at det kommer Socialdemokraterne saa ubelejligt, er heller ikke selve Nedlæggelsen af selve Søndre Landsret, men at Socialdemokraterne gerne vil gaa videre i Retning af at faa mange Landsretter rundt omkring i Landet. Det vedkender Socialdemokraterne sig, det er deres Synspunkt. Derfor mødtes vi den Gang om Oprethol-

delsen af Søndre Landsret, men allerede den Gang fremhævede jeg for mit Vedkommende, at denne Udvikling var jeg en absolut Modstander af. Jeg vilde hverken gaa med til en Landsret i Esbjerg, ej heller paa Bornholm, og derfor er det, vore Veje nu skilles.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen var noget bekymret over, at jeg ikke fastslog i Loven, at det var Justitsministeren, der skulde give Ordre til at anlægge Sag, naar en Dommer skulde anlægge Injuriessag; thi Justitsministeren var dog den Mand, der var bedst egnet dertil; det var ikke saa godt at overlade det til en Retspræsident, som stod det praktiske Liv noget fjernere. Jeg tror nu i Virkeligheden, det er langt, langt fornuftigere, at det er Domstolene, som skal beordre Sagsanlæg, og ikke en tilfældig Justitsminister. Det ærede Medlem maa nemlig huske paa, at ogsaa Justitsministre kan være bundet af politiske Anskuelser. Det kan ogsaa være, at Justitsministeren holder af at se sit Navn i Pressen; lad os sige, at jeg gjorde det og derfor mange Gange vilde optræde overfor Domstolene. Det tror jeg vilde være uheldigt. Derfor anser jeg det netop for heldigt, at Lovforslaget tydeligt og klart siger, at det ikke er Justitsministeren, men Domstolene selv, der skal give denne Ordre. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at vil han spørge rundt omkring i Landet, hvem man har Tillid til her i Landet, enten de skiftende Justitsministre eller Domstolene, vil han heldigvis kun møde eet Svar overalt i Befolkningen, og det er: Vi stiller vort Haab til og vi har Tillid til de danske Domstole. Saaledes er Situationen heldigvis i dette Land.

Det ærede Medlem Hr. Axel Møller var inde paa et højst interessant Spørgsmaal, nemlig om man ikke med Hensyn til offentlig Votering kunde gaa den Vej, man gik i 1856, nemlig at overlade Højesteret Valgfrihed med Hensyn til, om der skulde være skriftlige Præmisses eller offentlig Votering. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det vistnok var uheldigt, at vi gik bort fra Regelen af 1856, men om det nu er heldigt at vende tilbage til den og stille Højesteret under det Pres, som dette vil betyde, er jeg i Tvivl om; men det er jo et Spørgsmaal, vi nærmere kan diskutere.

Det ærede Medlem kom ligeledes ind paa et andet brændende Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om et Vidnes Pligt til at give Meddelelse om sine tidligere Forhold; det ærede Medlem mente ikke, vedkom-